

Nieuwsbrief - GZR Updates 2025-19

Nummer 19, 2025

Redactie: Mr. P.J.V. Bertrams, mr. dr. R.P. Wijne, mr. L. Beij, mr. J.W. Bosman, mr. M. Christe, mr. A.C. de Die, mr. M.A. Goldschmidt, mr. J.F. Groen, mr. N.A.D. Groot, mr. I.W. Hanemaaijer, mr. M.M. Hofstee, mr. A. Jagt, mr. J.M. Janson, mr. drs. C. van der Kolk, mr. X.R. van der Kruk-Ras, mr. I.J. de Laat, mr. E. Lam, mr. M. Martin, mr. A.M. De Nijs, mr. C. Pluijgers, mr. T.R. Riemersma, mr. A. Rube, mr. D. Schuurman, mr. S. Snelder, mr. C. Velink, mr. C.W.M. Verberne, mr. H.B.M. Vrieling, mr. J.M. de Vries, mr. D. van der Wal en mr. K.S. Waldron.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:12805](#) 31-10-2025

Voormalig internist Maasstad Ziekenhuis veroordeeld tot voorwaardelijke gevangenisstraf, taakstraf en beroepsverbod wegens aanranding drie coassistenten, maken van seksuele afbeeldingen van twee van hen en ontucht met een patiënte.

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:12630](#) 08-10-2025

Verloskundige aansprakelijk voor verkeerd doorgeven uitslag prenatale test.

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:10746](#) 13-08-2025

Wvggz. Zorgmachtiging ten behoeve van staaroperatie. Wvggz of Wgbo? Verhouding tussen herstel fysieke gezondheid en psychische stoornis.

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:10606](#) 22-05-2025

Klachtzaak Wvggz. Ontvankelijkheid bij meerdere klachten. Beroepstermijn. Procesbelang. Omvang van het geding. Ongegrond. Wel toekenning schadevergoeding door schending informatieverplichting.

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:10605](#) 21-05-2025

Klachtzaak Wvggz. Toetsing ex tunc en ex nunc. Na afwijzing schorsingsverzoek ook klachten ongegrond. Betwisting verklaringen en dossierstukken.

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:3179](#) 16-04-2025

Voorzieningenrechter schorst besluit tot openbaarmaking inspectierapport.

Tuchtcolleges

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle, ECLI:NL:TGZRZWO:2025:122](#) 13-10-2025

Onvoldoende professionele distantie.

Uitspraken zonder ECLI

Geschillencommissie ziekenhuizen 11-04-2025

Ondanks niet volledig doorlopen klachtenprocedure inhoudelijke behandeling van het geschil.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden 09-07-2025

Verloop en betrokkenheid medezeggenschap bij besluit wijziging receptiediensten.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden 03-09-2025

Vervangende toestemming voor ontbinden cliëntenraad/vaststellen medezeggenschapsregeling.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Voormalig internist Maasstad Ziekenhuis veroordeeld tot voorwaardelijke gevangenisstraf, taakstraf en beroepsverbod wegens aanranding drie coassistenten, maken van seksuele afbeeldingen van twee van hen en ontucht met een patiënte.

Rb. Rotterdam heeft de verdachte veroordeeld tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van zes maanden, een taakstraf van 240 uur en een beroepsverbod van vijf jaar wegens aanranding van drie coassistenten, het maken van seksuele afbeeldingen van twee van hen en ontucht met een patiënte. Ook moet hij de slachtoffers een schadevergoeding betalen.

Feiten

Op 31 oktober 2025 heeft de Rechtbank Rotterdam een voormalig internist van het Maasstad Ziekenhuis veroordeeld wegens aanranding van drie coassistenten, het maken van een seksuele afbeelding van twee van hen (heimelijk filmen) en ontucht met een patiënte. De rechtbank sprak de verdachte vrij van een zesde feit (vermeende ontucht met een tweede patiënte).

Tijdens een echo-les trokken de coassistenten hun kleding tot aan hun string uit en bedekten zij borsten en schaamstreek met handdoeken. De verdachte verplaatste zonder aankondiging strings en handdoeken. Bij één coassistent betastte hij de schaamstreek en drukte hij met de echokop op haar borst. Bij een tijdsgebonden 'examen' filmde de verdachte met zijn telefoon terwijl twee coassistenten naakt en met gespreide benen op een behandeltafel lagen. Toestemming ontbrak.

Later die dag onderzocht hij de patiënte. Hij verplaatste zonder aankondiging handdoeken, pakte haar borst vast, trok haar slipje opzij/omhoog, en veegde gel tussen haar benen weg.

Oordeel

De rechtbank acht de verklaringen van de vier slachtoffers consistent en onderling steunend. Er bestond een duidelijke afhankelijkheids- en machtsrelatie (arts-coassistent/patiënt), versterkt door het leeftijdsverschil en de ontklede, kwetsbare positie van de slachtoffers. Er bestond geen medische noodzaak voor het verschuiven van ondergoed, het spreiden van benen en de aanrakingen, zoals ook het Centraal Tuchtcollege en Regionaal Tuchtcollege hadden geoordeeld. De rechtbank leidt hieruit een seksuele intentie af en kwalificeert de gedragingen als handelingen van seksuele aard in strijd met de sociaal-ethische norm.

Bij het vierde slachtoffer ontbrak voldoende wettig bewijs (bewijsminimumregel ex art. 342 lid 2 Wetboek van Strafvordering). Haar verklaring werd niet ondersteund door ander bewijsmateriaal.

De officier van justitie had een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van twee jaar en een beroepsverbod van vijf jaar geëist. De rechtbank komt tot een lagere straf en betreft in het voordeel van de verdachte de ernst van de gedragingen, de gevolgen voor de verdachte (verlies werk en doorhaling BIG-register vanwege tuchtzaak), en de ruime overschrijding van de redelijke termijn.

Aan de drie coassistenten zijn schadevergoedingen toegekend van € 3.390,17, € 2.982,53 en € 2.555,17, waarvan telkens € 2.500 aan immateriële schade. Aan de patiënte is een schadevergoeding toegekend van € 1.755 waarvan € 1.500 aan immateriële schade. De rechtbank heeft de schadevergoedingsmaatregel opgelegd.

mr. J.W. Bosman

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 31-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:12805

Zaaknummer: 10.044611.22

Rechters: W.J. de Veld, M.K. Asscheman-Versluis en I.M. Braam

Advocaten: Titahena, R.J.H. R.J.H. Titahena

Wetsartikelen: 342 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

Ondanks niet volledig doorlopen klachtenprocedure inhoudelijke behandeling van het geschil.

Een echtgenote dient een klacht in over de behandeling van een overleden patiënt. Het ziekenhuis meent dat het geschil niet kan worden behandeld omdat de interne klachtenprocedure niet volledig is doorlopen. De geschillencommissie volgt dat verweer niet en zal het geschil inhoudelijk behandelen.

Feiten

Een echtgenote heeft op 4 oktober 2024 een klacht over de behandeling van haar inmiddels overleden echtgenoot ingediend bij het ziekenhuis via het e-mailadres van de klachtenfunctionaris van het ziekenhuis. Naar aanleiding van de klacht heeft de klachtenfunctionaris van het ziekenhuis de echtgenote een schriftelijke reactie toegestuurd van de vaatchirurg die haar echtgenoot heeft behandeld. Daarop heeft de echtgenote niet meer gereageerd. Wel heeft zij op 8 januari 2025 een geschil bij de commissie aanhangig gemaakt.

Het ziekenhuis voert aan dat de echtgenote op grond van artikel 6 lid 1 sub b van het reglement van de commissie niet-ontvankelijk dient te worden verklaard in haar klacht, omdat de interne klachtenprocedure van het ziekenhuis niet is gevolgd. Het ziekenhuis wijst in dat verband op de klachtenregeling van het ziekenhuis, waarin staat dat een klacht pas na een oordeel van de zorgaanbieder kan worden voorgelegd aan de commissie. Met die klachtenregeling moest de echtgenote wel bekend zijn, omdat zij de website van het ziekenhuis had bezocht. Het ziekenhuis voert verder aan dat het ervan uit mocht gaan dat de echtgenote het klachtentraject niet meer wilde voortzetten, omdat zij niet meer had gereageerd terwijl wel nog de mogelijkheid was gegeven nadere vragen te stellen of met elkaar in gesprek te gaan. Hierdoor is het ziekenhuis de mogelijkheid ontnomen om een oplossing te vinden voor de door de echtgenote ervaren problemen, dan wel om de echtgenote te wijzen op welke wijze de klachtenprocedure van het ziekenhuis dient te worden doorlopen.

Oordeel

De geschillencommissie overweegt dat de commissie ingevolge artikel 6 lid 1 sub b van het reglement op verzoek van het ziekenhuis de echtgenote in haar klacht niet-ontvankelijk verklaart indien zij niet kan aantonen dat zij de interne klachtenprocedure heeft gevolgd. De commissie kan op grond van artikel 6 lid 2 van het reglement besluiten het geschil toch in behandeling te nemen indien de echtgenote ter zake van de niet-naleving van de voorwaarden naar het oordeel van de commissie redelijkerwijs geen verwijt treft. Voor die uitzondering bestaat in dit geval aanleiding volgens de commissie. Vast staat dat de echtgenote haar klacht eerst bij de klachtenfunctionaris van het ziekenhuis heeft ingediend via het e-mailadres dat staat vermeld op de website van het ziekenhuis. Op de website van het ziekenhuis worden cliënten echter niet duidelijk op de voorwaarde gewezen dat zij, nadat zij hun klacht kenbaar hebben gemaakt bij de klachtenfunctionaris, ook nog de interne klachtenprocedure moeten doorlopen voordat zij een klacht kunnen indienen bij commissie. Om dit te weten te komen moet eerst de klachtenregeling van het ziekenhuis worden gelezen. Dat kon in dit geval niet van de echtgenote worden verwacht, omdat zij daarop niet is gewezen. Op de webpagina zelf staat (slechts), voor zover relevant, het volgende vermeld:

'De klachtenfunctionaris zal met u overleggen over de wijze waarop de bemiddeling van uw klacht het beste kan plaatsvinden. Als u nog daarna nog steeds niet tevreden bent, kan zij u informeren over de aanvullende stappen die u kunt nemen.'

De klachtenfunctionaris heeft de echtgenote echter niet over deze aanvullende stappen geïnformeerd. Het lag op de weg van de klachtenfunctionaris om de echtgenote actief hierop te wijzen, met name ook omdat Nederlands niet de moedertaal is van de echtgenote en de klachtenfunctionaris hiervan op de hoogte was. De commissie verklaart de echtgenote ontvankelijk en zal een inhoudelijke behandeling van de klacht plannen.

mr. L. Beij

Instantie: Geschillencommissie ziekenhuizen

Datum uitspraak: 11-04-2025

Zaaknummer: 793649/931932

RECHTSPRAAK

Voorzieningenrechter schorst besluit tot openbaarmaking inspectierapport.

Voorlopige voorziening bestuursrecht. De minister van VWS besluit tot openbaarmaking van een rapport van de IGJ over een thuiszorgorganisatie. De thuiszorgorganisatie kan zich niet vinden in het inspectierapport, maakt bezwaar, en verzoekt in deze procedure de schorsing van het besluit. Volgens de voorzieningenrechter staan er feitelijke onjuistheden in het rapport en is er ook op andere grond twijfel of het IGJ-onderzoek zorgvuldig is uitgevoerd. Naar verwachting kan in bezwaar het besluit niet zonder nadere motivering in stand blijven. De voorzieningenrechter schorst het besluit.

Feiten

Een thuiszorgorganisatie neemt een aantal cliënten en medewerkers over van een andere thuiszorgorganisatie. In verband daarmee heeft de Inspectie Gezondheidszorg en Jeugd (IGJ) in september 2024 een gesprek met de overnemende thuiszorgorganisatie. Van het gesprek stuurt de IGJ een conceptverslag naar de thuiszorgorganisatie. In oktober 2024 brengt de IGJ een inspectiebezoek, onder meer bij de locatie die zich richt op wijkverpleging, en in november 2024 volgt nog een gesprek tussen de IGJ en de thuiszorgorganisatie. Vervolgens stuurt de minister in december 2024 een conceptinspectierapport, waarop de thuiszorgorganisatie in januari 2025 schriftelijk reageert. De IGJ past het conceptinspectierapport tekstueel aan en stelt in februari 2025 het rapport definitief vast. De minister besluit vervolgens tot openbaarmaking van het inspectierapport. Tegen dat besluit heeft de thuiszorgorganisatie bezwaar gemaakt.

Daarnaast verzoekt de thuiszorgorganisatie in deze procedure de voorzieningenrechter om een voorlopige voorziening te treffen, inhoudende een schorsing van het besluit, tot zes weken na bekendmaking van de beslissing van de minister op het bezwaar.

De thuiszorgorganisatie kan zich niet vinden in het inspectierapport en voert daartegen vier gronden aan: (a) het rapport bevat feitelijke onjuistheden en (b) is gebaseerd op onzorgvuldig onderzoek; (c) openbaarmaking is in strijd met het doel van artikel 44 lid 1 Gezondheidswet (Gezw) omdat het publiek onjuist wordt geïnformeerd; en (d) openbaarmaking leidt tot onherstelbare schade die niet in verhouding staat tot het belang van openbaarmaking.

Oordeel

Na overwogen te hebben dat het willen voorkomen van het (onomkeerbaar) openbaar maken van onjuiste informatie een voldoende spoedeisend belang is, schetst de voorzieningenrechter het juridisch kader.

In beginsel is het de bedoeling van de wetgever dat inspectierapporten openbaar moeten worden gemaakt. Openbaarmaking blijft op grond van artikel 44a lid 9 Gezw echter achterwege als dat in strijd is of zou kunnen komen met het doel van de wet in het kader waarvan de openbaarmaking plaatsvindt. De doelen zijn geformuleerd in artikel 44 lid 1 Gezw en zijn: het bevorderen van naleving van de regelgeving, het inzicht geven aan het publiek in de wijze waarop dat toezicht en die uitvoering worden verricht, en het inzicht geven in wat de resultaten van die verrichting zijn. De Raad van State heeft dat toetsingskader verder uiteengezet.^[1] Uit de wetsgeschiedenis volgt dat de toetsing van een openbaarmakingsbesluit door de bestuursrechter slechts beperkt kan zijn tot de vraag of voor de vaststellingen van feitelijke aard in het rapport een voldoende feitelijke basis aanwezig is. Met andere woorden: of de te openbaren informatie correct is. De waardering van feiten en oordelen daarover maken geen deel uit van de door de bestuursrechter te verrichten toetsing, evenmin als conclusies die op die waarderingen en oordelen zijn gebaseerd. Een belangenafweging is niet aan de orde, tenzij het gaat om persoonsgegevens die in het openbaarmakingsbesluit zijn vermeld. In dat geval dient in het kader van artikel 8 EVRM te worden beoordeeld of de voorgenomen openbaarmaking geen ontoelaatbare inbreuk maakt op de in dit artikel vervatte bescherming van het privéleven. Uit de wetsgeschiedenis volgt dat een individuele belangenafweging niet aan de orde is en dat dit een bewuste keuze is geweest. Volgens de wetgever zullen de individuele belangen van instellingen niet opwegen tegen het belang van burgers en bedrijven om juist en volledig geïnformeerd te worden en daarom is bewust gekozen voor een gebonden karakter van openbaarmaking. Ook acht de wetgever hierbij van belang dat het maken van uitzonderingen in individuele gevallen zou kunnen leiden tot rechtsongelijkheid en het de waarde ondermijnt van de wel beschikbare informatie omdat daar geen eenduidige betekenis aan kan worden toegekend. Alleen in artikel 44 lid 5 en 6 Gezw staan hierop een paar uitzonderingen genoemd.

Gelet op dit toetsingskader is de voorzieningenrechter snel klaar met de (d-)grond: die valt

niet onder de wettelijke uitzonderingen en slaagt dus niet. De voorzieningenrechter onderzoekt vervolgens, per door de thuiszorgorganisatie aangevoerd aspect, uitgebreid of sprake is van feitelijke onjuistheden in het inspectierapport. Dat leidt tot de vaststelling dat er feitelijke onjuistheden bestaan ten aanzien van in ieder geval het aantal in het rapport vermelde cliënten en de gesprekken met cliënten, en mogelijk feitelijke onjuistheden ten aanzien van de opleidingsniveaus van de medewerkers en de niet-planbare zorg. Dat houdt in dat het rapport in zoverre niet zorgvuldig tot stand is gekomen, aldus de voorzieningenrechter. Ook twijfelt de voorzieningenrechter aan de zorgvuldigheid van het onderzoek op andere grond. Het cliëntenbestand van de thuiszorgorganisatie bestaat voor 95 procent uit cliënten die lichte zorg ontvangen. De voorzieningenrechter vraagt zich af of de minister met een representatieve vertegenwoordiging van het cliëntenbestand heeft gesproken, maar beschikt over onvoldoende informatie om dat te verifiëren.

Nu de (a-) en (b-)gronden slagen, behoeft de (c-)grond geen bespreking meer.

De conclusie van de voorzieningenrechter is dat in bezwaar het besluit naar verwachting niet zonder nadere motivering in stand kan blijven, zodat er aanleiding is voor het treffen van een voorlopige voorziening. De voorzieningenrechter schorst, conform het verzoek, het besluit tot openbaarmaking.

mr. dr. R.P. Wijne

[1] RvS 2 september 2020, ECLI:NL:RVS:2020:2089, overweging 8 en verder.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 16-04-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:3179

Zaaknummer: UTR 25/1932

Rechters: M. Eversteijn

Advocaten: A.C. Beijering-Beck, T.R. Schroten en A. Harsma

Wetsartikelen: 44 Gezw en 44a Gezw

RECHTSPRAAK

Wvggz. Zorgmachtiging ten behoeve van staaroperatie. Wvggz of Wgbo? Verhouding tussen herstel fysieke gezondheid en psychische stoornis.

Wvggz. Zorgmachtiging ten behoeve van staaroperatie. Wvggz of Wgbo? Rechtbank wijst het verzoek af, omdat de zorgmachtiging enkel gericht is op het herstel van de fysieke gezondheid van betrokkene en er geen samenhang is met verplichte zorg voor het herstel van de psychische stoornis.

Feiten

Ten aanzien van betrokkene is verzocht om een zorgmachtiging. Betrokkene is bekend met schizofrenie. Uit het zorgplan blijkt dat sprake is van achteruitgang van het gezichtsvermogen van betrokkene en dat het dringende advies van de oogarts een staaroperatie is. Betrokkene is het daar niet mee eens en stelt dat hij goed kan zien. De behandelaar heeft hierbij verwezen naar verklaringen van twee oogartsen.

Oordeel

De rechtbank overweegt dat uit de wetsgeschiedenis niet alleen volgt dat verplichte zorg gericht kan zijn op het herstel of de stabilisatie van de fysieke gezondheid onder de voorwaarde dat er een causaal verband bestaat tussen de psychische stoornis en het fysieke gezondheidsrisico, maar ook dat het herstel niet het primaire doel van de zorgmachtiging kan zijn en dat de behandeling van de somatische aandoening alleen mogelijk is in samenhang met zorg en dwang die is gericht op het herstel van de psychische stoornis. In het geval waarin enkel herstel van de fysieke gezondheid wordt beoogd, zal volgens de memorie van toelichting de behandeling op grond van de Wet op de geneeskundige behandelovereenkomst (Wgbo) plaats moeten vinden.

De behandelaar heeft verklaard dat de weigering van betrokkene om mee te werken samenhangt met zijn psychische stoornis, namelijk dat hij bang is dat zijn oogbollen eruit

zullen worden gehaald.

De rechtbank overweegt dat de zorgmachtiging enkel is gericht op het herstel van de fysieke gezondheid van betrokkene en dat deze dwangbehandeling niet onder de Wvggz kan plaatsvinden. De rechtbank wijst het verzoek af.

mr. J.F. Groen

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 13-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:10746

Zaaknummer: C/10/703439 / FA RK 25-5452

Rechters: K.J. Bezuijen

Advocaten: Özveren, G. G. Özveren

Wetsartikelen: 6:4 Wvggz

RECHTSPRAAK

Klachtzaak Wvggz. Ontvankelijkheid bij meerdere klachten. Beroepstermijn. Procesbelang. Omvang van het geding. Ongegrond. Wel toekenning schadevergoeding door schending informatieverplichting.

Klachtzaak Wvggz over overplaatsingsbeslissing (art. 8:16 Wvggz). Betrokkene heeft zijn verzoekschrift voor klacht 1 tijdig ingediend, maar heeft geen procesbelang omdat hij klacht 2 heeft ingediend, waarop de klachtencommissie heeft beslist. Partijen vragen de rechtbank expliciet om alleen een oordeel over de inhoudelijke eisen van de overplaatsingsbeslissing. Klacht is in zoverre ongegrond. Schadevergoeding van € 20 in verband met schending informatieverplichting.

Feiten

Ten aanzien van betrokkene is een crisismaatregel genomen, waarna de rechtbank een machtiging tot voortzetting daarvan heeft verleend.

Tijdens die machtiging heeft op 13 december 2024 betrokkene klachten ingediend bij de klachtencommissie over onder meer het feit dat hem mondeling is meegedeeld dat hij zou worden overgeplaatst naar een andere zorgaanbieder. Hij stelt dat hij het daarmee niet eens is. De klachtencommissie heeft op 20 december 2024 de beslissing op de klacht meegedeeld en op 31 december 2024 vastgesteld en verstuurd (klacht 1). De klachtencommissie heeft de klacht over de overplaatsing niet-ontvankelijk verklaard. Intussen was betrokkene op 23 december 2024 overgeplaatst.

Op 24 december 2024 heeft betrokkene weer een klacht ingediend over het besluit tot overplaatsing. De klachtencommissie heeft op 9 januari 2025 de klacht op formele gronden gegrond en inhoudelijk ongegrond verklaard (klacht 2). Deze beslissing is op 16 januari 2025 vastgesteld en verstuurd.

Oordeel klacht 1

De rechtbank gaat eerst in op de tijdigheid van het verzoek tot verkrijging van een beslissing over de klachten (zes weken na de dag waarop de beslissing van de klachtencommissie aan de betrokkene is meegedeeld, art. 10:7 Wvggz).

Wat betreft klacht 1 dateert het verzoekschrift van 11 februari 2025. Betrokkene heeft aangevoerd dat de termijn van zes weken is gaan lopen op 31 december 2024. De rechtbank gaat daarin mee. De Wvggz vult niet nader in wat het meedelen van de beslissing als bedoeld in artikel 10:7 lid 2 Wvggz behelst. Volgens artikel 10:5 lid 2 Wvggz neemt de klachtencommissie echter een schriftelijke en gemotiveerde beslissing. De zorgaanbieder heeft verklaard dat de mededeling telefonisch aan betrokkene is gedaan en via de mail aan de patiëntenvertrouwenspersoon en de betrokken behandelaar. Voor de rechtbank is noch uit de overgelegde stukken noch tijdens de mondelinge behandeling duidelijk geworden wat precies op 20 december 2024 aan betrokkene is meegedeeld. Met betrokkene is de rechtbank van oordeel dat verzoeker pas op 31 december 2024 kennis heeft kunnen nemen van de motivering van de klachtencommissie. Rekening houdend met de kwetsbare positie van verzoeker is de rechtbank, gelet op het bepaalde in artikel 10:5 lid 2 Wvggz, van oordeel dat betrokkene in alle redelijkheid heeft kunnen aannemen dat de zes weken-termijn van artikel 10:7 lid 2 Wvggz pas op 31 december 2024 is gaan lopen.

De rechtbank overweegt echter dat betrokkene geen procesbelang meer heeft bij klacht 1, omdat hij klacht 2 heeft ingediend. De rechtbank verklaart betrokkene niet-ontvankelijk in klacht 1.

Oordeel klacht 2

In het licht van de jurisprudentie van de Hoge Raad over de omvang van het geding (ECLI:NL:HR:2022:1042 en ECLI:NL:HR:2024:825) hebben zowel betrokkene als de zorgaanbieder verklaard geen beslissing te wensen over de formele eisen van de overplaatsingsbeslissing (welk onderdeel de klachtencommissie gegrond had verklaard) en dus alleen over de inhoudelijke eisen. In dat verband oordeelt de rechtbank dat de overplaatsingsbeslissing proportioneel en doelmatig was. De rechtbank verklaart dit klachtonderdeel ongegrond.

Oordeel schadevergoeding

Hiermee blijft over de gegrondverklaring van de klachtencommissie over de formele eisen van de overplaatsingsbeslissing. De rechtbank acht voldoende onderbouwd dat betrokkene schade heeft geleden in de vorm van spanning en frustratie. De rechtbank sluit zich aan bij de

'Oriëntatiepunten voor schadevergoeding in verplichte zorgzaken', namelijk een bedrag van € 15 tot € 20 per keer. De rechtbank kent aldus een schadevergoeding van € 20 toe.

mr. J.F. Groen

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 22-05-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:10606

Zaaknummer: C/10/695402 / FA RK 25-1693

Rechters: L. Berghuis-Knijff

Advocaten: Hooijman, S.E.M. S.E.M. Hooijman

Wetsartikelen: 8:16 Wvggz, 10:7 Wvggz en 10:11 Wvggz

RECHTSPRAAK

Klachtzaak Wvggz. Toetsing ex tunc en ex nunc. Na afwijzing schorsingsverzoek ook klachten ongegrond. Betwisting verklaringen en dossierstukken.

Klachtzaak Wvggz. Toetsing ex tunc en ex nunc. Na afwijzing schorsingsverzoek ook klachten ongegrond. Rechtbank heeft geen aanleiding om te twijfelen aan verklaringen behandelaars en de stukken.

Feiten

Ten aanzien van betrokkene is een zorgmachtiging verleend. De zorgverantwoordelijke heeft met een artikel 8:9-beslissing besloten tot het verlenen van verplichte zorg in de vorm van opname in een accommodatie en het beperken van de bewegingsvrijheid. Daarbij heeft de zorgverantwoordelijke ook beslist dat betrokkene wilsonbekwaam ter zake werd geacht (de art. 1:5-beslissing).

De klachtencommissie heeft het schorsingsverzoek van betrokkene afgewezen en de klachten vervolgens ongegrond verklaard. De rechtbank heeft het schorsingsverzoek eveneens afgewezen en de klachtbehandeling aangehouden (ECLI:NL:RBROT:2025:10677).

Oordeel

De rechtbank overweegt dat de rechter 'ex tunc' dient te toetsen, maar – mocht daarvan sprake zijn indien de betrokkene bezwaar maakt tegen de voortzetting van de verplichte zorg – ook in het licht van de omstandigheden ten tijde van de beslissing op het verzoek (toetsing 'ex nunc'), onder verwijzing naar de jurisprudentie onder de Wet BOPZ die volgens de advocaat-generaal onder de Wvggz nog geldt (ECLI:NL:PHR:2020:1070).

In het kader van de ex tunc-toetsing overweegt de rechtbank dat er geen aanleiding is om te twijfelen aan de juistheid van de verklaring van de psychiater en de stukken. Wat betreft de ex nunc-toetsing heeft de arts tijdens de mondelinge behandeling voldoende toegelicht dat de opname noodzakelijk was om een verantwoorde overgang naar zorg in ambulante setting te

waarborgen. Eveneens heeft de rechtbank geen redenen om te twifelen aan de beoordeling dat betrokkene ten tijde van de beslissing nog wilsonbekwaam werd geacht.

De rechtbank verklaart de klachten van betrokkene ongegrond en wijst het verzoek tot schadevergoeding af.

mr. J.F. Groen

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 21-05-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:10605

Zaaknummer: C/10/698409 / FA RK 25-3170

Rechters: L. Berghuis-Knijff

Advocaten: H.J. Naber

Wetsartikelen: 8:9 Wvggz en 1:5 Wvggz

RECHTSPRAAK

Verloskundige aansprakelijk voor verkeerd doorgeven uitslag prenatale test.

Deelgeschil. Een vrouw staat tijdens haar zwangerschap onder begeleiding van een verloskundige. De vrouw laat een NIPT doen en krijgt in eerste instantie te horen dat de uitslag negatief is. In werkelijkheid is de uitslag positief en tegen de tijd dat de vrouw dat verneemt, is een abortus niet meer mogelijk. De vrouw bevalt van een kind met het syndroom van Down. De vrouw verzoekt een verklaring voor recht dat de verloskundige aansprakelijk is. De rechtbank wijst die toe. Van een redelijk handelend en redelijk bekwaam verloskundige mag worden verwacht dat zij de zwangere vrouw juist informeert over een dermate belangrijke uitslag.

Feiten

Een vrouw staat tijdens haar zwangerschap onder begeleiding van een verloskundige. Als de vrouw elf weken zwanger is, laat zij een NIPT doen.[1] Een ondergeschikte van de verloskundige geeft aan de vrouw door dat de uitslag van de test negatief is. Echter is de uitslag in werkelijkheid positief op trisomie 21, wat de vrouw pas te horen krijgt als zij 25 weken zwanger is.[2] Daardoor is de vrouw te laat voor de mogelijkheid van een abortus en zij bevalt van een kind met het syndroom van Down.[3]

In dit deelgeschil vordert de vrouw een verklaring voor recht dat de verloskundige aansprakelijk is voor de schade die de vrouw lijdt en nog zal lijden. Aan het verzoek legt zij ten grondslag dat de verloskundige in strijd met de op haar rustende zorgplicht heeft gehandeld. Door de te late mededeling is de vrouw de keuzemogelijkheid ontnomen om de zwangerschap wel of niet te voldragen. Dat vormt een ernstige inbreuk op haar zelfbeschikkingsrecht. Bovendien is haar door de handelwijze van de verloskundige het gebruikelijke begeleidingstraject behorend bij deze uitslag – informatievoorziening en psychologische hulp – onthouden.

Oordeel

Tussen de vrouw en de verloskundige bestond een geneeskundige behandelingsovereenkomst, zo begint de rechtbank. In dat kader rustte op de verloskundige ex artikel 7:453 BW een zorgplicht; de verloskundige moest de zorg betrachten die een redelijk bekwaam en redelijk handelend vakgenoot in dezelfde omstandigheden zou hebben betracht. Naar het oordeel van de rechtbank heeft de verloskundige die zorgplicht geschonden.

Vast staat dat het laboratorium de uitslag van de NIPT alleen naar de verloskundige heeft gestuurd. Het was dus aan de verloskundige om de vrouw over die uitslag te informeren. Het spreekt voor zich, aldus de rechtbank, dat van een redelijk handelend en redelijk bekwaam verloskundige mag worden verwacht dat zij de zwangere vrouw juist informeert over die uitslag. Het betreft hier een belangrijke uitslag die, naar de verloskundige moest weten, voor de vrouw grote gevolgen zou hebben. De ondergeschikte heeft de vrouw echter onjuist over de uitslag geïnformeerd. Daarmee heeft de verloskundige haar zorgplicht geschonden; zij is immers ook aansprakelijk voor fouten van haar ondergeschikten.

Het verweer van de verloskundige dat de vrouw in het digitale dossier had moeten kijken, faalt. De vrouw kon en mocht afgaan op de juistheid van de aan haar gedane mededeling, aldus de rechtbank.

De verloskundige is dus aansprakelijk. Voor het aannemen van aansprakelijkheid is niet vereist dat vaststaat dat schade is geleden, voldoende is dat de mogelijkheid van schade aannemelijk is. En dat is hier naar het oordeel van de rechtbank het geval.

Aannemelijk is dat de vrouw als gevolg van de onjuiste mededeling over de uitslag immateriële schade heeft geleden, in elk geval omdat zij niet de begeleiding heeft kunnen krijgen die aan zwangere vrouwen met deze uitslag normaliter wordt geboden. En ook omdat haar de mogelijkheid is ontnomen om met de kennis van de positieve uitslag een keuze te maken om het kind wel of niet te krijgen. Dit vormt een ernstige inbreuk op haar zelfbeschikkingsrecht en daarmee een aantasting in haar persoon in de zin van artikel 6:106 aanhef en onder b BW.[4]

Het verweer van de verloskundige dat de vrouw op enig moment heeft gezegd dat zij de zwangerschap in elk geval niet zou afbreken, vindt geen gehoor. De vrouw betwist dat met klem, maar zelfs als zij dat zou hebben gezegd, staat daarmee nog niet vast welke keuze de vrouw zou hebben gemaakt als zij daadwerkelijk voor de keuze gesteld zou zijn, aldus de rechtbank.

De rechtbank verklaart voor recht dat de verloskundige aansprakelijk is voor de schade van de

vrouw als gevolg van het onjuist aan haar doorgeven van de uitslag van de NIPT.

mr. dr. R.P. Wijne

[1] Niet-Invasieve Prenatale Test, een bloedtest voor zwangere vrouwen waarmee wordt onderzocht of er aanwijzingen zijn voor chromosomale afwijkingen bij het ongeboren kind.

[2] Trisomie 21 veroorzaakt het syndroom van Down.

[3] In Nederland ligt de grens voor het afbreken van een zwangerschap bij 24 weken.

[4] In het vonnis staat: 6:106 lid 1 onder b BW. Het artikel kent geen eerste lid, ik ga daarom uit van een verschrijving. RW

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 08-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:12630

Zaaknummer: C/10/693451 / HA RK 25-83

Rechters: P.F.G.T. Hofmeijer-Rutten

Advocaten: J. Verbeeke en D.M. Uithol

Wetsartikelen: 7:453 BW en 6:106 aanhef en onder b BW

RECHTSPRAAK

Onvoldoende professionele distantie.

Gz-psycholoog en psychotherapeut verricht een 'vriendendienst' door op verzoek van de één een rapport over de ander te beoordelen: rolvermenging en gebrek aan professionele distantie. Klaagster is ontvankelijk (tweede tuchtnorm), klacht is gegrond. Berisping.

Feiten

In 2020 is klaagster, in het kader van een gerechtelijke procedure over de verblijfplaats van haar minderjarige dochter, psychiatrisch onderzocht door een psychiater/psychoanalyticus. In dit onderzoek ging het om het beantwoorden van twee vragen:

In hoeverre is er sprake van psychiatrische of persoonlijkheidsproblemen bij onderzochte (klaagster)?

Mocht er sprake zijn van zodanige problematiek, op welk gebied kan dit gevaar opleveren in het functioneren van klaagster?

De onderzoekend psychiater concludeerde in zijn rapport dat betrokkene een ongespecificeerde trauma- of stressgerelateerde stoornis heeft, met trekken van narcistische en borderline persoonlijkheidsstoornissen en problemen in de partnerrelatie. Betrokkene erkent deze problematiek en werkt eraan. Hoewel er enkele risicofactoren zijn voor herhaling van een suicidepoging, acht de psychiater het risico daarop gering. Betrokkene heeft inzicht in haar kwetsbaarheden, zoekt actief hulp, heeft een stabiel sociaal netwerk, een sterke band met haar kinderen en vindt steun bij haar geloof. Volgens de psychiater is zij in staat haar volwassen rollen, waaronder de verzorging en opvoeding van haar kinderen, op adequate wijze te vervullen.

Op dezelfde dag als het rapport is uitgebracht legde de (advocaat van de) ex-partner van klaagster het psychiatrisch rapport ter beoordeling voor aan verweerder (gz-psycholoog en psychotherapeut), met de vraag of het rapport zorgvuldig was en geschikt om te beoordelen of klaagster in staat is haar moederrol goed te vervullen. Daarnaast werd gevraagd of er betere

manieren zijn om die vraag te beantwoorden, of er structurele bijzonderheden in het rapport opvielen, en welk advies verweerder de rechtbank zou geven over het gebruik van het rapport.

Verweerder gaf in zijn reactie aan dat hij collega was van de ex-partner van klagster, maar dat hij in staat was om, als BIG-geregistreerd klinisch psycholoog en voormalig gerechtelijk deskundige, een oordeel te geven over de kwaliteit en bruikbaarheid van het uitgebrachte rapport. Verweerder benadrukte dat hij de psychiater persoonlijk kende en eerder met hem had samengewerkt. Hij verklaarde alleen naar de structuur van het rapport te kijken en geen oordeel te geven over de diagnose van klagster. In zijn reactie stelde verweerder dat het rapport niet geschikt was voor het beoogde doel, omdat het onderzoek volgens hem te eenzijdig was uitgevoerd. Hij adviseerde de rechtbank het rapport als te gekleurd te beschouwen vanwege mogelijke onderzoeksbias en raadde aan een nieuw, objectief rapport te laten opstellen door een onafhankelijke instantie die dit soort onderzoeken regelmatig uitvoert.

Korte tijd later heeft de rechtbank de Raad voor de Kinderbescherming verzocht een onderzoek uit te voeren naar de psychische gesteldheid van klagster, de beste hoofdverblijfplaats voor haar dochter en de inhoud van een zorgregeling tussen de dochter en de ouder waar zij niet haar hoofdverblijf heeft. De rechtbank overwoog dat zij zich door de combinatie van beide rapporten onvoldoende voorgelicht achtte over klagsters psychische gesteldheid en opvoedmogelijkheden, terwijl die informatie essentieel was voor haar beslissing over de hoofdverblijfplaats en de zorgregeling van het kind.

Klacht

Klagster verwijt verweerder:

- a) rolvermenging en een gebrek aan professionele distantie. Daartoe voert klagster aan dat verweerder een directe collega, vriend en zakenpartner van haar ex-partner is. Klagster verwijt verweerder in strijd te hebben gehandeld met de basisprincipes van de beroepscode;
- b) dat hij niet goed heeft gemotiveerd hoe hij tot zijn bevindingen en conclusies is gekomen;
- c) dat het concept van zijn commentaar ten onrechte niet aan haar is voorgelegd, zowel ter correctie als om gebruik te maken van haar blokkeringsrecht.

Oordeel

Verweerder deed primair een beroep op niet-ontvankelijkheid. Verweerder had zijn primaire verweer eerst ingetrokken, maar kwam daar later op terug. Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) heeft dit verweer in de beoordeling betrokken. Het RTG stelde

voorop dat verweerder geen behandelrelatie met klagster had, waardoor de eerste tuchtnorm niet van toepassing is. Omdat zijn gedrag echter wel invloed heeft op het belang van de individuele gezondheidszorg, valt het onder de tweede tuchtnorm, zodat klagster ontvankelijk is.

Ten aanzien van de inhoud overweegt het RTG het volgende. De kern van de klacht is dat verweerder, als (jeugd)vriend en zakelijke partner van haar ex-man, de opdracht voor het deskundigenonderzoek niet had mogen aannemen vanwege gebrek aan onafhankelijkheid. De overige klachtonderdelen hebben betrekking op de inhoud en totstandkoming van het rapport en worden daarom als subsidiair beschouwd. Volgens de 'Beroepscode voor psychologen 2015' moeten psychologen hun werk onafhankelijk en objectief uitvoeren (art. 41) en geen professionele en *niet-professionele* rollen vermengen als dit hun professionele afstand of de belangen van betrokkenen kan schaden (art. 52).

Verweerder stelt zich op het standpunt dat hij als professional het psychiatrisch rapport objectief kon beoordelen, open was over de onderlinge banden en zich niet over klagster zelf had uitgelaten. Hij stelde bovendien dat er sprake was van een professionele en morele plicht om te handelen, gelet op de urgentie en de belangen van het minderjarige kind. Het RTG oordeelde echter dat verweerder had moeten besluiten zich niet in dit familierechtelijke geschil te mengen toen hij werd gevraagd op te treden als deskundige, omdat hij zowel klagster als haar ex-partner niet alleen zakelijk maar ook in de privésfeer goed kende. Hierdoor kon hij geen professionele afstand bewaren. Het standpunt van verweerder ter zitting dat hij zich in een conflict van plichten bevond kan verweerder niet baten. Hij meende te moeten handelen in het belang van het minderjarige kind, vanwege de door hem gesignaleerde gebreken in het rapport. Wat daar overigens van zij, de kennis van de inhoud van het rapport ontstond op het moment van zijn kennisname daarvan, terwijl daarin al een tuchtrechtelijk onjuist handelen besloten ligt. De 'vriendendienst' die hij ten opzichte van één goede bekende van hem wilde verlenen, en dan met voorbijgaan aan het feit dat de andere betrokkene eveneens een goede bekende was, was strijdig met de professionele distantie die hij als beroepsbeoefenaar in acht had moeten nemen. De kern van de klacht is dan ook gegrond; de overige, subsidiaire, klachtonderdelen (b en c) en verweren behoeven geen verdere bespreking, nu deze betrekking hebben op de inhoud van de door verweerder opgemaakte rapportage.

Ten aanzien van de maatregel overwoog het RTG dat verweerder, zonder inachtneming van zijn professionele normen, als vriendendienst een psychiatrisch rapport over klagster heeft beoordeeld, terwijl hij bevriend was met zowel haar als haar ex-partner. Tijdens de zitting toonde verweerder geen inzicht in het laakbare van zijn handelen en gaf hij ook in zijn verweer geen blijk in te zien dat hij het psychiatrisch rapport in zijn geheel niet had behoren

te beoordelen, ongeacht de inhoud van dit rapport. Verweerder toont zich daarmee niet gevoelig voor feedback en stelt zich niet toetsbaar op. Het feit dat verweerder eerder een waarschuwing heeft gekregen wordt niet in deze zaak betrokken, omdat deze niet op soortgelijk handelen zag. Omdat het RTG oordeelde dat sprake is van afkeurenswaardig handelen is een berisping opgelegd.

mr. A.C. de Die

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle

Datum uitspraak: 13-10-2025

ECLI: ECLI:NL:TGZRZWO:2025:122

Zaaknummer: Z2024/7260

Advocaten: W.A.M. Rupert

Wetsartikelen: 47 lid 2 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Vervangende toestemming voor ontbinden cliëntenraad/vaststellen medezeggenschapsregeling.

De zorgaanbieder verzoekt de Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden om vervangende toestemming te verlenen voor ontbinding van de LCR. Indien die toestemming niet gegeven wordt verzoekt de zorgaanbieder subsidiair om vervangende toestemming te verlenen voor vaststelling c.q. inwerkingtreding van de medezeggenschapsregeling die in 2022 is opgesteld voor de betreffende locatie. De LCR verzoekt de LCvV om een uitspraak te doen over de gang van zaken rond de ondertekening van de medezeggenschapsregelingen op 7 november 2024.

De LCvV geeft geen vervangende toestemming voor het ontbinden van de LCR. Ook geeft de LCvV geen vervangende toestemming voor het vaststellen van de medezeggenschapsregeling voor een locatie. De LCvV kan geen oordeel geven over de stand van zaken rondom het ondertekenen van de medezeggenschapsreglementen in november 2024.

Feiten

Een zorgaanbieder biedt zorg en maatschappelijke ondersteuning aan ouderen met dementie en/of lichamelijke beperkingen, zowel intramuraal als extramuraal. Er is een Centrale Cliëntenraad (CCR) en meerdere lokale cliëntenraden (LCR).

Geschil

De zorgaanbieder verzoekt de Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden (LCvV of de commissie) om vervangende toestemming te verlenen voor ontbinding van de LCR. Indien die toestemming niet gegeven wordt verzoekt de zorgaanbieder subsidiair om vervangende

toestemming te verlenen voor vaststelling c.q. inwerkingtreding van de medezeggenschapsregeling die in 2022 is opgesteld voor deze locatie. De LCR verzoekt de LCvV om een uitspraak te doen over de gang van zaken rond de ondertekening van de medezeggenschapsregelingen op 7 november 2024.

Oordeel

1. Het verzoek van de zorgaanbieder om vervangende toestemming te verlenen voor het ontbinden van de LCR

De LCvV geeft aan dat er door de commissie alleen vervangende toestemming kan worden gegeven om een cliëntenraad te ontbinden als er sprake is van structureel tekortschieten in de behartiging van de belangen van de cliënten die de raad vertegenwoordigt. Hierbij geeft de LCvV aan dat volgens vaste jurisprudentie er een hoge drempel wordt gehanteerd, omdat ontbinding een zwaar middel is. Ook wanneer er geconcludeerd wordt dat er sprake is van structureel tekortschieten moet daarna nog bezien worden of er minder ingrijpende alternatieven mogelijk en beproefd zijn om dat op te lossen.

De LCvV oordeelt dat de impasse die ontstaan is tussen de LCR/CCR en de organisatie niet redengevend is om de LCR te ontbinden en dat daarbij ook niet geprobeerd is om door middel van daadwerkelijke mediation te komen tot verbeterde samenwerking tussen de geledingen in de ra(a)d(en) en de organisatie.

De LCR was en is daarmee in functie en dient per omgaande wederom conform wet- en regelgeving ondersteund te worden en de daartoe benodigde faciliteiten en overlegmomenten met bijvoorbeeld de betreffende manager te krijgen. Ook moet gedacht worden aan scholing/opleiding, vergaderfaciliteiten, ondersteuning bij werving van leden en facilitering van contact met de achterban. Dit moet minimaal de faciliteiten betreffen waar conform de model-medezeggenschapsregeling lokaal recht op bestaat.

2. Het verzoek van de zorgaanbieder om vervangende toestemming te verlenen voor het vaststellen van een medezeggenschapsregeling voor een locatie

De LCvV oordeelt dat de wettelijke criteria voor het geven van vervangende toestemming niet aan de orde zijn. De beslissing van de LCR om niet in te stemmen is niet onredelijk als over bezwaren nog onvoldoende gesproken is c.q. duidelijkheid gegeven is. Ook heeft de zorgaanbieder geen zwaarwegend belang bij het besluit omdat alle overige LCR-en ingestemd hebben.

3. Ten aanzien van de gang van zaken rond het ondertekenen van de

medezeggenschapsdocumenten in november 2024

De LCvV geeft aan dat de feiten rond het zetten van handtekeningen op 7 november door de twee nieuwe afgevaardigden van de LCR in de CCR voor de commissie niet zijn vast te stellen. De LCvV overweegt hierbij nog wel dat wanneer een raad evident (nog) niet heeft ingestemd met de betreffende regeling(en), ook omdat er nog geen formele instemmingsaanvraag (en bijbehorende termijn) is gepasseerd, het zetten van een handtekening door een of twee van de leden, niet voor de ontbrekende instemming in de plaats zal kunnen komen. Indien deze leden uitsluitend hebben getekend voor het huishoudelijk reglement van de CCR, hetgeen een symbolische functie heeft, is dat juridisch niet bezwaarlijk te achten.

mr. X.R. van der Kruk-Ras

Instantie: Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden

Datum uitspraak: 03-09-2025

Zaaknummer: 25-006

RECHTSPRAAK

Verloop en betrokkenheid medezeggenschap bij besluit wijziging receptiediensten.

Een lokale cliëntenraad vraagt de LCvV te beoordelen of de medezeggenschap en inspraak in verband met besluitvorming over de receptiediensten op de verschillende locaties juist is verlopen.

De LCvV stelt vast dat een voorgenomen besluit tot wijziging van de receptiedienst op de locatie een voor cliënten geldende regeling is (art. 8 lid 1 sub a Wmcz 2018) en te zijner tijd ter instemming aan de LCR dient te worden voorgelegd.

De LCvV oordeelt dat de zorgaanbieder de belangen van de LCR heeft miskend en jegens de LCR onzorgvuldig heeft gehandeld door eraan voorbij te gaan dat de CCR in strijd met het medezeggenschapsreglement heeft afgezien van consultatie van de LCR. Voorts stelt de LCvV vast dat de informatievoorziening aan de LCR in deze kwestie te wensen overlaat en dat de organisatie haar inlichtingenplicht jegens de LCR bij de gang van zaken rond de receptiedienstverlening onvoldoende is nagekomen.

Feiten

Een zorgaanbieder omvat vijftien woonzorglocaties. Zij biedt ouderenzorg bij cliënten thuis en in diverse woonzorgcentra, woonzorg- en behandelcentra en zorgwoningen. De zorgaanbieder heeft lokale cliëntenraden (LCR) en een Centrale Cliëntenraad (CCR).

Aan de CCR is in mei 2024 een adviesaanvraag voorgelegd over het voorgenomen besluit om de receptiediensten anders in te richten. De CCR heeft daarop aangegeven dat hij van mening is dat de raad van bestuur pas kan besluiten tot het daadwerkelijk laten vervallen van de functie als uit opgestelde lokale implementatieplannen blijkt dat dat kan. De zorgaanbieder heeft aan de CCR laten weten dat het komende halfjaar, zoals beschreven is in de

adviesaanvraag, bekeken wordt wat de impact van de voorgenomen organisatiewijziging voor de receptiediensten betekent en dat de resultaten in een implementatieplan worden gezet. Het definitieve besluit wordt dan begin 2025 genomen.

De LCR heeft vervolgens een brief aan de zorgaanbieder geschreven met een aantal vragen over de invulling van de medezeggenschap. De zorgaanbieder heeft de inventarisatie op de locatie in maart 2025 afgerond. Het maken van het implementatieplan, en dus het nemen van een besluit voor de locatie is echter uitgesteld naar het tweede kwartaal van 2026. Feitelijk is de receptiedienstverlening door receptionisten op de locatie wel al teruggebracht. De zorgaanbieder heeft het definitieve organisatiebrede besluit, zoals toegezegd aan de CCR in een brief van 25 juli 2024, in maart 2025 voorgelegd aan de CCR.

Geschied

De LCR vraagt de Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden te beoordelen of de medezeggenschap en inspraak in verband met besluitvorming over de receptiediensten op de verschillende locaties juist is verlopen.

Oordeel

De LCvV geeft aan niet bevoegd te zijn om op verzoek van één bepaalde lokale raad te beoordelen of een zorginstelling jegens een andere lokale raad de medezeggenschapsregeling of de wet op juiste wijze heeft nageleefd. Ook is de LCvV niet bevoegd om de kwaliteit van de inspraak van de cliënten en hun vertegenwoordigers (art. 2 Wmcz 2018) en van de communicatie met de cliënten te beoordelen.

De LCvV stelt vast dat een voorgenomen besluit tot wijziging van de receptiedienst op de locatie een voor cliënten geldende regeling is (art. 8 lid 1 sub a Wmcz 2018) en te zijner tijd ter instemming aan de LCR dient te worden voorgelegd.

De LCvV constateert dat de formele besluitvorming met ongeveer een jaar is uitgesteld door de zorgaanbieder en dat vaststaat dat het aantal uren waarop de receptie is bemenst feitelijk al met ongeveer 75% is verminderd. Dit is niet zorgvuldig richting de LCR, omdat het risico bestaat dat op dat moment het medezeggenschapstraject een lege huls zal zijn, omdat de zorgaanbieder het besluit feitelijk al grotendeels heeft genomen.

De LCvV oordeelt dat de zorgaanbieder de belangen van de LCR heeft miskend en jegens de LCR onzorgvuldig heeft gehandeld door eraan voorbij te gaan dat de CCR in strijd met het medezeggenschapsreglement heeft afgezien van consultatie van de LCR. Voorts stelt de LCvV vast dat de informatievoorziening aan de LCR in deze kwestie te wensen overlaat en dat de

organisatie haar inlichtingenplicht jegens de LCR bij de gang van zaken rond de receptiedienstverlening onvoldoende is nagekomen.

mr. X.R. van der Kruk-Ras

Instantie: Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden

Datum uitspraak: 09-07-2025

Zaaknummer: 25-005